

Arrest

nr. 177 203 van 28 oktober 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 7 januari 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 oktober 2015 tot weigering van de afgifte van een visum op grond van de artikelen 9 en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. RODRIGUEZ, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 12 november 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag in tot het verkrijgen van een visum lang verblijf op grond van de artikelen 9 en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 12 oktober 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van afgifte van een visum lang verblijf. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Resultaat: Casa: Weigering

Visumtype:

Duur in dagen:

Aantal binnenkomsten:

Commentaar: Betrokkene kan niet genieten van gezinshereniging op basis van artikel 10 van de wet van 15.12.1980 om de in België wonende erkende vluchteling K.S. (...) te komen vervoegen.

Betrokkene zou haar zoon willen vervoegen, dit is echter niet mogelijk op basis van de bepalingen in de wet van 15.12.1980 die betrekking hebben op gezinshereniging.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene een Irakees onderdaan behorende tot de etnische minderheid/geloofsgroep van de yezidi's is. Betrokkene woonde tot juli 2014 in Noord-Irak, ging begin augustus 2014 samen met diens gezin op de vlucht voor Islamitische Staat die de leden van zijn geloofsgroep mensonwaardig behandelt. Betrokkene belandde eerst in het vluchtelingenkamp te Zakho in Noord-Irak, om daarna in september 2014 naar Turkije te gaan en verblijft momenteel in een vluchtelingenkamp in Zuidoost-Turkije in de grensregio met Irak en Syrië. Betrokkenen roepen in dat ze zich in Turkije eveneens in zeer bijzonder preciaire omstandigheden bevinden: men heeft als inwoner van een vluchtelingenkamp een moeilijke toegang tot scholing, voedsel, onderdak en medische zorgen.

De hierboven beschreven situatie waarin betrokkene verkeert bevat echter te weinig humanitaire elementen die een uitzonderlijke afgifte van een visum D op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 zou kunnen rechtvaardigen. Ten tweede, betrokkene verblijft in Turkije in het bijzijn van dichte familie (haar zoon, schoondochter en kleinkinderen). Het is dus niet zo dat zij in het land waar zij verblijft geïsoleerd is en geen personen heeft die voor hem zorgen. Ten derde, het door betrokkene beoogde verblijf in België is niet financieel gedekt. De zoon van betrokkene waar betrokkene zich bij zou willen vestigen is op het moment van de aanvraag van het visum tewerkgesteld via een doorstromingsprogramma van de RVA; dit is een vorm van gesubsidieerde tewerkstelling en kan dus niet worden aanvaard als bewijs van financiële dekking van het door betrokkene beoogde verblijf. De referentiepersoon in België legt eveneens bewijzen voor van het ontvangen van kinderbijslag, gelet op de specificiteit van deze toelagen kunnen deze niet in aanmerking worden genomen om garant te staan voor een andere persoon. Bijgevolg kan hij betrokkene niet ten laste nemen. Evenmin werden er bewijzen voorgelegd van het feit dat K.S. (...) betrokkene financieel zou ondersteunen door het transfereren van geldsommen. De band tussen betrokkene en diens zoon wordt onvoldoende gestaafd. Deze beslissing doet niets af aan de mogelijkheid van de zoon van betrokkene betrokkene financieel te ondersteunen via het overschrijven van geldsommen, zonder dat betrokkene zich definitief vestigt in België.

Gelet op het feit dat betrokkene het oorlogsgebied in Noord-Irak, de regio waar betrokkene woonachtig was, heeft ontvlucht is art. 3 van het EVRM niet van toepassing op de situatie van betrokkene. Betrokkene bevindt zich nu in Turkije, is dus niet meer in gevaar en wordt niet meer blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Het kan niet worden ontkend dat de binnenlandspolitieke situatie in Turkije de laatste maanden minder stabiel is geworden door o.a. de strijd tussen de Turkse autoriteiten en andere actoren (de PKK, de DHKP-C, Islamitische Staat,...) en dat er een weerslag is van de gewapende conflicten in Syrië en in Irak op de Turkse regio's die grenzen aan de zonet vernoemde landen (regio's die eveneens veel vluchtelingen opvangen). Het is evenwel niet zo dat betrokkene omwille van het feit dat zij in een dergelijke Turkse regio door de Turkse autoriteiten wordt opgevangen zij art. 3 van het EVRM kan invoeren. Immers, de problematiek van de Turkse grensregio's en de binnenlandspolitieke Turkse problemen zijn van toepassing op iedereen woonachtig in de regio's resp. het Turkse grondgebied. Het gaat aldus om een algemene situatie, niet om een constellatie waarin betrokkene specifiek wordt geïsoleerd (en onmenselijk of vernederend wordt behandeld) door de Turkse autoriteiten. Betrokkene werd geregistreerd door de Turkse autoriteiten en heeft dezelfde rechten en plichten als ieder ander die zich in een gelijkaardige situatie bevindt, art. 3 van het EVRM kan bijgevolg in dit geval geen toepassing vinden.

In het dossier van betrokkene werd eveneens een geregistreerde huurovereenkomst voorgelegd van de zoon, deze huurovereenkomst vermeldt een beperking van vier personen en in het pand wonen er reeds tien personen. Er kunnen dus bezwaarlijk nog mensen bijkomen in het gehuurde pand, bijgevolg kan het voorgelegde document niet worden aanvaard als bewijs van voldoende huisvesting.

In het dossier van betrokkene werd een attest voorgelegd dat de referentiepersoon in België is aangesloten bij de mutualiteit, het gaat niet om een document waaruit zou blijken dat betrokkene zou kunnen worden aangesloten bij de Belgische ziekteverzekering.

Omwille van het voorgaande wordt de aanvraag van betrokkene tot het bekomen van een visum D geweigerd.

(...)

Motivatie

Wettelijke referenties: Art. 9 en 13 van de wet van 15/12/1980

(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de zorgvuldigheidsplicht, de motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is.

In de motivering van deze beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name de artikelen 9 en 13 van de vreemdelingenwet.

3.3. Artikel 9 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 13, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. Behalve indien dit uitdrukkelijk anders wordt voorzien, wordt de machtiging tot verblijf verleend voor een beperkte tijd, ingevolge deze wet of ingevolge specifieke omstandigheden die betrekking hebben op de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België."

Noch in artikel 9 van de vreemdelingenwet, noch in artikel 13 van de vreemdelingenwet, wordt voorzien in criteria waaraan de in het buitenland verblijvende aanvrager, die niet onder het toepassingsgebied van artikel 10 van de vreemdelingenwet valt, dient te voldoen teneinde een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden te bekomen. De gemachtigde beschikt ter zake dan ook over een ruime

discretionaire bevoegdheid en het verlenen van een machtiging tot voorlopig verblijf is geen recht maar een gunst. Deze discretionaire bevoegdheid ontslaat de verwerende partij er echter niet van te antwoorden op de door de verzoekende partij aangehaalde elementen in de aanvraag.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij de toepassing van artikel 9 van de vreemdelingenwet heeft beoordeeld onder meer in het licht van artikel 3 van het EVRM.

3.4. De verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift dat ondanks de uitgebreide informatie en argumentatie die door haar werd aangereikt, de verwerende partij oordeelt dat haar situatie “*te weinig humanitaire elementen (bevat) die een uitzonderlijke uitgifte van een visum D op basis van artikel 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 zou kunnen rechtvaardigen*”, dat uit de motivering echter niet blijkt waarom de verwerende partij deze mening is toegedaan, dat de verwerende partij geen rekening houdt met de informatie die zich in het administratief dossier bevindt.

Zij stelt dat de verwerende partij inderdaad een discretionaire bevoegdheid heeft bij de beoordeling van aanvragen tot het verkrijgen van een humanitair visum, doch dat deze bevoegdheid niet op een kennelijk onredelijke manier mag worden gebruikt. Zij wijst erop dat de verwerende partij niet zomaar kan stellen dat er ‘onvoldoende humanitaire elementen’ voorhanden zijn, zonder te motiveren waarom de concrete humanitaire omstandigheden niet volstaan.

Voorts betoogt de verzoekende partij dat zij ingeroepen heeft zich in een specifieke situatie te bevinden waardoor zij wel degelijk aan onmenselijke behandelingen wordt blootgesteld, dat zij immers een Iraakse vluchteling is die in een *de facto* vluchtelingenkamp in de Turkse grensregio overleeft, dat zij behoort tot een specifieke groep van wie kan worden aangenomen dat zij een reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM lopen. Zij wijst erop dat de verwerende partij, ondanks de aangevoerde, individuele informatie, weigert de concrete situatie te onderzoeken, dat noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat deze informatie werd onderzocht. De verzoekende partij wijst op rechtspraak van de Raad waar gesteld wordt, onder verwijzing naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, dat waar de verzoekende partij beweert dat zij lid is van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treedt wanneer de verzoekende partij aannemelijk maakt dat er ernstige redenen zijn om het bestaan van zulke praktijken alsook het lidmaatschap van de betrokken groep voor waar aan te nemen. Zij meent dat zij *in casu* aannemelijk maakt dat zij behoort tot de groep van Iraakse vluchtelingen die momenteel in de Turkse grensregio verblijven zonder dat zij bescherming genieten van de Turkse overheid en socio-economische rechten kunnen laten gelden en zelfs toegang hebben tot primaire zorgen. De verzoekende partij wijst erop dat de verwerende partij er in de bestreden beslissing vanuit gaat dat zij geregistreerd werd door de Turkse autoriteiten en daarom dezelfde rechten en plichten heeft als ieder ander die zich in een gelijkaardige situatie bevindt en betoogt dat zij helemaal niet geregistreerd werd door de Turkse overheid, dat zij verblijft in een niet-officieel, *de facto* vluchtelingenkamp waar zij probeert te overleven samen met een aantal andere families, dat zij geen rechten kan laten gelden en met haar familie volledig op zichzelf is aangewezen. De verzoekende partij geeft aan dat, mocht de verwerende partij een degelijk onderzoek hebben gevoerd naar haar werkelijke situatie, zij tot de vaststelling gekomen was dat zij en haar familie in een *de facto* vluchtelingenkamp wonen waar geen adequate toegang is tot de nodige basiszorgen en zij geen onderdak hebben, dat zij niet in een officieel vluchtelingenkamp wonen georganiseerd door de Turkse overheid of het UNHCR, maar met 10 andere yezidi-families verblijven op een plek nabij de stad Sirnak, die door hun aanwezigheid werd omgevormd tot een vluchtelingenkamp, dat er geen georganiseerde voedselhulp of geïnstalleerde infrastructuur is, niemand van haar familie een inkomen heeft en zij volledig afhankelijk zijn van de zoon in België of beroep doen op liefdadigheid van naasten ter plaatse, dat zij volledig op zichzelf zijn aangewezen zonder hulp van de Turkse overheid of NGO's.

3.5. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in haar aanvraag en de aanvullingen wees op de precaire omstandigheden in het *de facto* vluchtelingenkamp in Turkije en de moeilijkheden voor Turkije om de toestroom aan vluchtelingen op te vangen, de situatie van Iraakse yezidi in Irak waarbij zij melding maakt van vervolging en mensenrechtenschendingen, de gezondheidssituatie van de zoon en de schoondochter van de verzoekende partij en de veiligheidssituatie in Turkije.

Betreffende de veiligheidssituatie in de grensregio in Turkije, motiveert de verwerende partij, in het licht van artikel 3 van het EVRM, dat niet kan worden ontkend dat de binnenlandspolitieke situatie in de laatste maanden minder stabiel is geworden en dat er een weerslag is van de gewapende conflicten in Syrië en Irak op de Turkse regio's die grenzen aan voornoemde landen, doch dat het niet zo is dat de

verzoekende partij omwille van het feit dat zij in een dergelijk Turkse regio door de Turkse autoriteiten wordt opgevangen zij artikel 3 van het EVRM kan invoeren, dat de problematiek van de Turkse grensregio's en de binnenlandspolitieke Turkse problemen van toepassing zijn op iedereen woonachtig in de regio's respectievelijk het Turkse grondgebied en het aldus gaat om een algemene situatie, niet om een constellatie waarin betrokkene specifiek wordt geïdentificeerd (en onmenselijk of vernederend wordt behandeld) door de Turkse autoriteiten.

Betreffende de precare omstandigheden in het vluchtelingenkamp in Turkije, motiveert de verwerende partij dat de beschreven situatie te weinig humanitaire elementen bevat die een uitzonderlijke afgifte van een visum D op grond van de artikelen 9 en 13 van de vreemdelingenwet zou kunnen rechtvaardigen, alsook, in het licht van artikel 3 van het EVRM, dat de verzoekende partij geregistreerd werd door de Turkse autoriteiten en dezelfde rechten en plichten heeft als ieder ander die zich in een gelijkaardige situatie bevindt.

3.6. In haar aanvraag tot het verkrijgen van een visum en de aanvullingen hierop gaf de verzoekende partij te kennen dat in Turkije de Iraakse vluchtelingen zich in bijzonder precare omstandigheden bevinden, dat zij en haar familie zich in een soort *de facto* vluchtelingenkamp bevinden waar ze er met moeite in slagen voldoende voedsel en onderdak te vinden, dat zij met pijn aan haar been kampt en hiervoor de nodige medicatie en behandeling niet beschikbaar zijn, dat zij in onmenselijke omstandigheden leven die niet stroken met artikel 3 van het EVRM. Zij wees erop dat de familie nauwelijks in staat is te overleven, dat zij geen eigen inkomen hebben en volledig afhankelijk zijn van de hulp die ze krijgen van anderen, doch dat deze niet volstaat, dat Turkije moeilijkheden heeft om de toestroom van vluchtelingen uit Irak en Syrië op te vangen en hen niet de nodige bescherming en humanitaire voorzieningen kan bieden. Zij haalt ook aan dat het onzeker is of Turkije de vluchtelingen zal blijven opvangen en hen niet zal terugsturen alsook dat zij in Turkije geen bescherming krijgen als yezidi's uit Irak en hieraan verbonden socio-economische rechten. Ten slotte haalt zij nog aan dat zij verblijft in Sirnak, een stad in het Zuid-Oosten van Turkije dichtbij de grens met Irak en de grens met Syrië, dat de veiligheidssituatie erg precair is als gevolg van de strijd tussen de Koerdische Arbeiderspartij en de Turkse gewapende troepen en de evolutie van het conflict in Syrië.

De verzoekende partij heeft in haar aanvraag en aanvullingen aldus aangevoerd dat zij als Iraakse vluchteling in de grensregio in Turkije in bijzonder precare omstandigheden leeft omwille van de situatie in het *de facto* vluchtelingenkamp, waarbij ook gewezen wordt op de moeilijkheden voor Turkije om de toestroom aan vluchtelingen uit onder meer Irak op te vangen, en omwille van de precare veiligheidssituatie.

3.7. De Raad stelt vast dat, gelet op de argumentatie van de verzoekende partij in haar aanvraag en aanvullingen, de motivering betreffende artikel 3 van het EVRM in de bestreden beslissing niet afdoende is, nu artikel 3 van het EVRM niet van toepassing wordt geacht enkel en alleen omdat het een algemene veiligheidssituatie betreft en de verzoekende partij dezelfde rechten en plichten heeft als ieder ander die zich in een gelijkaardige situatie bevindt.

Immers stelt de verwerende partij dat het gaat om een algemene veiligheidssituatie en dat de verzoekende partij geregistreerd is en dezelfde rechten en plichten heeft als ieder ander die zich in een gelijkaardige situatie bevindt, doch laat zij na te onderzoeken of deze 'gelijkaardige situatie' valt onder de toepassing van artikel 3 van het EVRM. Het gaat om een situatie waarbij de verzoekende partij, als oudere dame in een *de facto* vluchtelingenkamp aan de grens in Turkije in precare omstandigheden overleeft waarbij bovendien niet ontkend wordt dat de binnenlandspolitieke situatie in Turkije minder stabiel is en dat er een weerslag is van de gewapende conflicten in Syrië en Irak. In zoverre de verwerende partij zou menen dat deze situatie niet kan vallen onder artikel 3 van het EVRM daar de verzoekende partij geregistreerd werd door de Turkse autoriteiten, waarbij de verzoekende partij ontkent dat zij geregistreerd werd door de Turkse autoriteiten en er nogmaals op wijst dat zij in een *de facto* vluchtelingenkamp woont, stelt de Raad vast dat uit de stukken van het administratief dossier (document betreffende de visumaanvraag op 12 november 2014 overgemaakt door 'AMBABEL – Ankara' – 'Commentaire libre') blijkt dat de verzoekende partij beschikt over een kaart voor vluchtelingen afgeleverd door de Turkse politie ("*une carte de refuges délivré par la police turque*"), doch blijkt niet uit het administratief dossier welke rechten en plichten verbonden zijn aan het beschikken over een dergelijke kaart. In de bestreden beslissing wordt geenszins weerlegd dat de verzoekende partij in een niet officieel, *de facto* vluchtelingenkamp verblijft.

In zoverre betreffende de precare levensomstandigheden in het vluchtelingenkamp en betreffende het verblijven in een vluchtelingenkamp in Zuidoost-Turkije in de grensregio met Irak en Syrië, in de bestreden beslissing gemotiveerd wordt dat deze situatie te weinig humanitaire elementen bevat die een uitzonderlijke afgifte van een visum D op grond van de artikelen 9 en 13 van de vreemdelingenwet zou kunnen rechtvaardigen, wijst de Raad erop dat ook deze motivering niet afdoende is, daar geenszins wordt gemotiveerd waarom deze elementen als 'te weinig' worden beschouwd. De Raad erkent dat de verwerende partij in het kader van de beoordeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van de artikelen 9 en 13 van de vreemdelingenwet over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt, doch wijst erop dat de verwerende partij aan de rechtsonderhorige – *in casu* de aanvrager – wel op afdoende wijze dient te verduidelijken hoe zij deze appreciatiebevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging.

In het licht van haar discretionaire bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt in het kader van een beoordeling van een aanvraag op grond van artikel 9 van de vreemdelingenwet, diende de verwerende partij aldus toe te lichten waarom de door de verzoekende partij aangevoerde persoonlijke situatie niet voldoende humanitaire elementen bevat. In zoverre de verwerende partij meent dat zij het 'te weinig' karakter van de humanitaire elementen heeft beoordeeld in het licht van artikel 3 van het EVRM, stelt de Raad vast dat ook deze motieven niet afdoende zijn daar geenszins werd onderzocht of de specifieke situatie waarin de verzoekende partij verkeert valt onder de toepassing van artikel 3 van het EVRM. De loutere vaststelling dat men dezelfde rechten en plichten heeft als eenieder ander in een gelijkaardige situatie, sluit de toepassing van artikel 3 van het EVRM niet uit.

De motivering dat de verzoekende partij in het bijzijn van dichte familie verblijft in Turkije en dus niet geïsoleerd leeft en personen heeft die voor haar kunnen zorgen, doet aan voorgaande vaststellingen geen afbreuk. Immers hebben deze personen omwille van het zich bevinden in dezelfde specifieke situatie, waarbij de familieleden bovendien gewag gemaakt hebben van medische problemen, eveneens een visumaanvraag ingediend.

3.8. Een schending van de motiveringsplicht wordt aannemelijk gemaakt.

3.9. Ten overvloede wijst de Raad erop dat de verzoekende partij kan gevolgd worden waar zij stelt dat de motivering betreffende artikel 10 van de vreemdelingenwet overtollig is daar de bestreden beslissing werd genomen naar aanleiding van de aanvraag om een humanitair visum van 12 november 2014, zoals ook blijkt uit de in de bestreden beslissing opgegeven wettelijke referenties. Betreffende het motief dat het beoogde verblijf in België niet financieel gedekt is, kan de verzoekende partij gevolgd worden waar zij stelt dat haar aanvraag een aanvraag tot humanitair visum betreft en geen aanvraag visum gezinshereniging. Zodoende diende de verzoekende partij niet aan te tonen dat haar verblijf in België financieel gedekt zou zijn. In zoverre de verzoekende partij kritiek levert op het motief dat betrekking heeft op het feit dat de voorgelegde huurovereenkomst niet aanvaard kan worden als bewijs van voldoende huisvesting en dat geen document werd voorgelegd dat aantoonde dat de verzoekende partij over een ziekteverzekering zal beschikken in België, kan de verzoekende partij gevolgd worden dat deze voorwaarden irrelevant zijn in het kader van de aanvraag voor een humanitair visum op grond van artikel 9 van de vreemdelingenwet.

3.10. Het enig middel is in de besproken mate gegrond. Daar dit leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, dient er niet overgegaan te worden tot een bespreking van de overige middelonderdelen nu de eventuele gegrondheid daarvan niet tot een ruimere nietigverklaring kan leiden.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 oktober 2015 tot weigering van de afgifte van een visum op grond van de artikelen 9 en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend zestien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

N. VERMANDER